

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

EVA TETRAZZINI.

EVA TETRAZZINI.

Se diu Eva com la nostra primera mare.
Y eregan que no té necessitat de la poma per tentar cada nit que canta a mil, dos mil, tres mil Adams que corren presurosos al teatro del *Bon Retiro*.

Y encare sort que aquell teatro, construït a péu pla no té paradís, que si arribés a tenirne, aixis com Eva, muller de Adam sigüé la causa de que 'l paradís se desembrasés, Eva Tétrazzini seria la causa de que s' omplís lo paradís del Teatro.

¿Perqué?

Perque un teatro may será tant paradís com cantant ella. ¿Hi ha res més inefable que una véu de dona ben timbrada, plena de flexibilitat, d' extensió y de sentiment?

Lo dia que 'm decideixi a predicar una religió nova, aixis com los cristians creuhen en un cel ple de eterna beatitut y 'ls musulmans en un cel ple de hermosas huris entregadas a un etern deliqui de amor, jo prometeré als que vulgan seguirme, un cel ple de primadonas com l' Eva Tétrazzini.

Y crech emportarme'n a la majoria de la humanitat. Tant gran es l' influencia de la música ben cantada per una dona.

Eva Tétrazzini com á artista té dos anys escassos; com á dona ne té 21. Nasqué en 1862 y comensá a cantar l' any passat en lo teatro Nicolini de Florencia.

Sa patria es Milan, lo bressol del art musical; pero 's cria a Florencia, la ciutat de las flors y dels palaus de marbre. Procedeix de una familia acomodada; y aixó que per mi seria lo de més, per ella es lo de menos. La garganta de una cantant avuy es una mina.

Tres anys d' estudis baix la direcció del mestre Cucherini l' hi bastaren per presentarse davant del públich. Aixó proba que a més de facultats té talent. Quan en tres anys se vencen los obstacles que 'ls principiants troban en son camí fins arribar a la rampa de l' escena, se necessita un gran esperit, un gran tresor de facultats y una gran inteligencia.

En son debut cantá la Margarida del Faust. ¡Qui ha gués pogut ser Faust aquella nit, y cantar ab ella 'l duo del acte tercer! Obtingué una ovació inmensa. Apesar de que ab motiu de viure a Florencia desde l' edat de dos anys, aquesta ciutat la considerava com á filla seva, la Tétrazzini sigüé profetisa en la seva patria.

Digaho sino 'l deliri que reynaba en lo teatro lo dia de son benefici: l' escena s' ompli de flors, lo seu camerino de regalos.

Magnífich principi. Si aixis se comensa ¿cóm s' acabarà?

Desde Florencia passà á Carrara. Cantà 26 nits y obtinguè 26 triunfos. N' hi havia per estovar lo marmol de aquellas famosas canteras. Fèu bè en marxar, sino 'ls escultors no haurian trobat pedra per ferli 'l busto.

De Carrara á Barcelona, y de aquí á Madrid; de Madrid á Sevilla y vice-versa, y de Madrid altra vegada aquí.

Apesar de que las primeras funcions del *Retiro* no anavan massa bé, jo mirava la cara somrienta de aquell dimontri de 'n Vallesi, y deya:—Vaja, alguna 'n porta de cap.

En efecte: l' aparició de la Tetraxini, y ho dich sense voler fer cap desfavor als demés artistes, encarrilà la temporada.

En Vallesi continuava somrient, ab una sonrisa que semblava dir:—*Ché ti pare, reguzzo?*

Avuy sembla que 'ls americans nos la festejan. Se parla de un empresari de América que l' hi ha fet proposicions molt ventajosas, y sembla que Eva, que té grans desitjos de veure terras y d' exercir en aquest mon y al altre la fascinació de sa véu y de son talent las ha acceptadas.

No dupto un moment que l' América l' hi pagarà un bon tribut de *patacones* y de flors tropicals.

Tampoch dupto qu' ella al tornar á Europa 's recordarà dels barcelonins que sempre l' han rebuda ab justissim aplauso, per més que aquesta siga la ciutat de la mitja endola.

Al cap de vall si doném mitja pesseta d' entrada hi posém cinch duros d' entusiasme.

Per lo tant, quan arribi l' hora de despedirse, desitjem una cosa: que no 'ns diga *Addio*.

Sino *A rivedersi*.

N. N. N.

D' AQUÍ D' ALLÀ.

Los neos y carlins son una mina inagotable.

No passa una senmana [qué dich una senmana] ni un dia que no 'ns dongan péu [qué dich péu] pota, per escriure un, dos, tres, cinquanta articles, sobre las extravagants ideas que brotan del fondo de sos clatells cuberts de llana.

Perque al últim m' hi convensut de que 'ls neos pensan ab lo clatell.

Probas *al canto*.

Demá farà quinze dias que una isla hermosa, engalanada ab tots los encants de la naturalesa, amanyagada per las frescas brisas del mar, enriquida ab un sens fi de manantials de totas menas, més eficassos per la curació de las malalties que totas las ayguas de Lourdes inventadas y per inventar, en curts segons quedá convertida en un trist pilot de ruinas.

Un terremoto espantós (terratremol, segons la *Reinaiensa*) capgirá pobles enters, sepultant sota las ruinas als habitants de la isla y als banyistas que allí 's trobavan, en número, segons se calcula, de unas cinch mil personas més que menos.

Davant de una catástrofe tant horrenda, totas las personas qu' están bonas s' horripilan; tots los cors capassos de glatir compadeixen á tantas familias desgraciadas y desvalgudas com avuy ploran las horribles conseqüencias de aquest espantós desastre. Horrors com lo d' Ischia provocan lo dol universal, refermant més y més la fraternitat dels homes.

Pero fins en aquests cassos se presentan escepcions. Las escepcions son los neos. Los neos en tals moments no senten: les neos calculan.

Acostumats á fer negoci ab tot: ab rosaris y escapularis, ab missas, absoltas y benediccions, ab las cadiras de l' iglesia, ab las ideas politicas y ab altres *potipotis* per l' istil, procuran també fer negoci ab los terremotos, sens temor á profanar las ideas més santas y 'ls sentiments més rectes.

—Hi ha hagut un terremoto! ¿ahont? A Ischia. Ischia es una isla italiana ¿veritat? A Italia han destroinat al Papa: los italians, donchs, están tots excomunicats y no hi ha salvació per ells. Per lo tant *«Querrá Dios demostrar á Italia su poderio y el disgusto con que la vé entregada en brazos de la revolucion y persiguiendo á la Iglesia»* (1)

Aixís reflexionan y aixís escriuen, com si desde la seva redacció tinguessen un teléfono, per comunicarse directament ab lo Sér Suprém.

Naturalment, aixó porta qua.

Aixó vol dir: tornéu los estats á la Iglesia, la corona al Papa... No hi fá res que Sant Pere fós un trist pescador; lo seu successor ha de ser rey, perque sent rey, nosaltres anirem més tips y més [campants... Reconstituíu lo poder temporal y llavors no hi haurá terremotos, lo Vesubi y l' Etna tancarán la boca, y en lloch

de una pluja de cendras y d' escorias, de foch y de lavas, plourán ametllas ensucradas y balas de goma. Dèu es del nostre partit y al que no créu de bonas en bonas, l' hi planta un terremoto quant menos se l' espera y l' hi romp la crisma. ¡Vaya!

Aixís reflexionan, ó aixís fan veure que reflexionan, aquests *impíos piadosos*, que com hi dit tantas vegadas han creat un Dèu á la seva imatge y semblansa, un Dèu rencorós, surrut, venjatiu, fanàtic, cego y sense entranyas, á fi de servirsen per las sevas especulacions particulars, com se servian de las divinitats los egipcis y 'ls babilonis y altres pobles de l' antigüetat.

¿Es possible que tals cosas s' estampin en lletres de motllo?

Escollin, si Dèu fés cas de aquesta gent y 's trobés á la terra, ¿no 'n tindria prou ab lo que diuen per seguirlos una causa de injuria y calumnia?

Cuidado que per atribuhirli de primé 'l cólera, y pochos dias després lo terremoto de Ischia, en lo qual hi han morts justos y pecadors, protestants y catòlics, partidaris del rey Humbert y partidaris del Papa, y fins un bisbe, varios capellans y algunas monjas, que no serian pás amichs de la revolució; per atribuhir tots aquests desastres á l' omnipotencia divina, á la bondat suprema, á la justicia més sàbia, 's necessita un tupé de llana més alt que 'l campanar de la catedral.

Respecte als que tal cregan lo menos son dignes de pastorar.

Y després aquests sacrilechs crearán associacions ab totas las requincallas religioses per perseguir la blasfemia. Y s' escandalizarán al sentir á un carreter enjgant un renech més ó menos recargolat per treure 'l carro de una fanguera. Y 's persignarán y 's tapanán las orellas y 'l rubor los cubrirá las galtas...

Aixó si, tractantse de terremotos ja es un' altra cosa. L' únich que sentirán será no tenir á la seva disposició una máquina per produhirlos y confondre ab ells als enemichs de las sevas concupiscencias.

Ningú que tinga ús de rahó y rectitut de sentiments, creurá que Dèu puga valerse de uns medis tant horrosos per castigar certs fets. Los homes s' enfadan; Dèu no pot enfadarse. Los homes tenen passions; Dèu es un sér perfecte y no pot tenirne.

Si l' Omnipotent volgués oposarse á la realisació de certs fets no 's valdria de desastres tant cegos com horrosos y subjectes á interpretacions tan contraposadas. No tindria cap necessitat de fer caure casas é iglesias á impuls de un mateix terremoto. Ni esperaria á desfogar las sevas cóleras després de dotze anys de haver perdut lo Papa la seva corona. ¿Quina cólera es aquesta que dura dotze anys y que tot de un plegat rebenta, no dintre del Palau del Quirinal, ahont resideix lo fill y successor del rey Victor Manuel, sino en la isla de Ischia, plena d' extrangers, que res tenen que veure ab los suposats crims é impietats de la nació italiana? Desenganyinse, Dèu tindria per aquestas cosas més bona punteria.

Pero qué més. ¿No hauria sigut més oportú y sobretot més edificant, que á l' any 70, al entrar á Roma las tropas de Victor Manuel, s' hagués obert la terra y se las hagués tragadas?

Ab un cop d' efecte per aquest istil, francament, jo no m' hauria atrevit á escriure aquest article. Creuria que pesa sobre mi una fatalitat y 'm tornaria bestia, es á dir, me tornaria neo.

Apart de aixó jo voldria que 'ls carlins ja que no tenen rahó tinguessen lògica, y que tota vegada que cada cop que s' han alsat en armas han rebut castanyas á quarteras, reconeguessin que Dèu no déu pás voler que predominin, quan permet que sigan ells sempre los que duhen los neulers.

¿Y donchs qué? ¿Es just que s' escrigan tots los terremotos en lo *Debe* y no 's consignin en l' *Haber* totas las pallissas, que per la *Gracia de Dios* los cauhen á sobre las costellas?

En aquest cas, declaro fraudulentos y plens de trampas los llibres de contabilitat de la gent nea.

Una noticia per acabar.

L' empresari Sr. Alegria, que no es siquiera batxiller en Sacra Teología, ha donat ja en lo *Circo Equestre* un benefici, destinant los productes integros á socorre á las victimas del terremoto d' Ischia.

No tenim encare noticia de que á la Catedral, ni á Santa Maria del Mar, ni al Pi, ni á Betlém, ni á Santa Ana, ni á Sant Jaume, ni á la Concepció, ni á cap més parroquia, s' haja pensat en recullir un centim á tal objecte.

¡Ay senyor! ¡En quin temps hém arribat!

La caritat equestre, adelantantse á la caritat cristiana!—P. DEL O.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

La Mena, la Mirambell, en Tutau, l' Isern, en Marti, l' Hernandez y demés han romput ja 'l glàs en com-

panyia dels dos mestres Valero y Vico, y en veritat que no 's portan malament, sobre tot si 's considera que per l' afany de variar s' han de posar las obras á istil de tren *express*; sense fer gayres estacions. La Mena demostra, com sempre, ser una actris de sentiment y de discreció. Lo públich la recompensa ab sos aplausos.

Obras posadas per en Valero: *La huérfana de Bruselas* y *El músico de la murga*. En aquesta última ja haviam tingut ocasió de admirarlo; en la primera vá fer una creació del traïdor *Walter*, sentse aplaudir ab gran entusiasme. ¡Un traïdor aplaudit! Se necessita, a fè, ser tot un Valero per lograrho. Hi ha que véuel en totas dugas produccions per explicarse la flexibilitat del seu talent: entre la bonhomia del *Musich de la murga* y la maldat de *Walter* hi media una immensitat y no obstant Valero interpreta 'ls dos tipos de una manera acabada.

Obras posadas per en Vico: *Amor y arte*, *La muerte en los labios* y *La Mariposa*. No hi vist la darrera qu' es producció que no m' halaga; pero en *Amor y Arte* y en l' obra d' Echegaray, Vico estigué sublime. Pocas vegadas l' haviam vist á una altura tant considerable. Tingué moments d' inspiració arrebatadora, moments de aquells que sols los tenen las grans celebritats de l' escena.—Vico es un actor impresionable, té dias, representant improvisa, creix ab l' aplauso y alcanza lo que alcanzan pochos. Jo 'ls asseguro que dissapte y diuemenje de la senmana passada s' hi haurian entusiasmat.

Espanyol.—Treballa en aquell teatro la companyia de 'n Cereceda. Obras, las de sempre: *Boccacio*, *El día y la noche* y *La Mascota*, l' afortunada *Mascota*, de la qual ja 'n ván dadas més de 100 representacions.

Al *Tivoli* entre col y col, escarola, es á dir, entre *Boccacio* y *La Tempestad*, l' ópera en dos actes de Gounod *Filemon y Baucis*, qu' es musicalment parlant una joia afiligranada. ¡Quina composició més rica en delicadesas y primors!... Y á pesar de tot no s' ha posat més que dos vegadas.

Retiro: A més de *Trovatore*, *Favorita*, *Jone* y *Hernani* s' ha posat *Rigoletto*. La senyora Lisz se lluhi igual que 'l baritono Gabella. Dimecres l' *Ebrea*, ó millor dit: dimecres un' altre triunfo per la Tetraxini. La temporada del *Retiro* vá marxant... ¿Se 'n volen convence? Mirin no més á 'n Vallesi, que sembla que l' hi hajan tret vint anys de sobre. Aquella cara afable y rissuenya no surt sino quan las temporadas marxan.

Per empresaris rumbosos y dotats de sentiments benéfichs ningú com l' Alegria. Tot just arribavan las horribles noticias del terremoto de Ischia, y ja organissava una funció á benefici de las victimas. Aquesta vegada, com sempre, 'l *Circo Equestre* ha obert la marxa en lo cami de la caritat. Que 'ls demés empresaris l' imitin y 'l públich l' hi recompensi.

Y no 's cregan, l' Alegria fá tots los possibles per mereixe 'l favor del públich. L' espectacle *La cacería del ciervo* té un atractiu irresistible. Lo *Circo* 's converteix en una montanya y 'ls caballs fan prodigis corrent darrera del ciervo. Hi ha 'l corresponsal inglés per fer riure, y abundan las caygudas y las escenas cómicas.

Los artistas cassan al ciervo y l' Alegria cassa 'ls diners del públich. La veritat es que se 'ls mereix.

N. N. N.

GALERIA FOTOGRÁFICA.

RETRATOS DEL NATURAL.

Mala cara, genit fort, crits de rabia á dret y á tort, gens d' entranyas, cor molt dur, poca solta y rampellut.

Viu retrato del burgés quan domina 'l l' interés.

Trabada de camas, estreta de cos, cotó á la cotilla, mitj pam de talons, cabell plé de trampas, sarrell en lo front, farina en la cara y un bon polisson.

Retrato de noyas que volen fer sort; qui ab ellas carrega carrega ab lo mort.

Los ulls fixats en terra, plegadas las dos mans, manar que cremin ciris per santas y per sants, fer caritat al clero y als pobres escanyar.

(1) *Correo Catalan* del divendres passat.

fer mal més que la pedra
y anarlo á confessar.

Retrato del beato
que 'ns vol ensarronar
fent veure que practica
la santa caritat.

Vestit á l'última moda,
fanfarrón y vanitós,
ab aire de *mata siete*,
portant sempre un rey al cos,
fent als pobres mala cara,
governant ab tó imperiós,
contestant ab molt mal modo
y roncant més que cap gos,
que al passar sembla que diga:
—Fora que vull escupir.

Retrato de molts grans homes
que tenim de mantenir.

Fer banquetes y techs de primera,
fer discursos molt ben empescats,
dihent sempre qu' Espanya vá en popa
mentre 's moren molts pobres de fam,
decantarse á la dreta ó esquerra,
darse títol de gran liberal,
pensar sempre en posar nous impostos
per deixarnos á tots ben pelats.

Aquest es un exacte retrato
dels polítics que 'ns van marejant;
si molt temps en lo puesto 's aguantan
crech que velas tindrem de plegar.

Aquí tenen lectors una remesa
de retratos que he fet á corre cuita
aquests casibè tots ab gran llestesa
'ns amagan bè l'ou y 'ns fan la truita.
Q. Roig.

ESQUELLOTS.

Naturalment que encare que podria parlarne, per-
que avuy l' ESQUELLA fins pot fer política, 'ls diré ben
poca cosa de l' insurrecció de Badajoz, la terra dels
xorissos.

Quan s' escriga l' auca de aquests successos, hi hau-
rà un redoli que dirá:

Se levanta en Badajoz
un coronel muy atroz.

Un altre redoli:

Se viste de general
y se mete en Portugal.

Un altre y prou:

Sagasta toma las aguas;
Martinez coje el paraguas.

A Barcelona tenim lo que no 'ns mereixem; si sen-
yors, tenim una *Santa*. La Santa del Ensanche, que
viu al carrer de la Diputació número 148, y 's dedica
á curar malalts ab escupina y agua clara.

L' altre dia un pobre home de uns 50 anys, anava
á buscar remey á la *Santa*, y al trovarse davant d' ella
vá caure mort en rodó. Per supuesto, la *Santa* ni mé-
nos vá tractá de ressucitarlo. Fins vá tenir un susto.

Y tan fácil que l' hi hauria sigut!
Bastava que l' hi hagués tirat una escupinada á la
cara. De segur que 'l mort s' hauria alsal dihent:
¡Indecent!

En Rius y Tauler, ha estat més de un mes á Madrid.
Sembla que allà no tenen cap arcalde que s' ho val-
ga, y que intentan contractarlo per fer la reforma de
Madrid.

Per mí, que se 'l quedin.

Tot sovint, en Rius y Tauler, ha celebrat conferen-
cias ab lo corresponsal del *Diluvi*, al qual l' hi expli-
cava 'ls seus plans.

Se comprenen las preferencias del Sr. Rius y Tauler.
Está agraht de que 'l *Diluvi*, llavors dels embarchs,
l' hagués santificat, colocantlo dintre de una escapa-
rate.

Una mina de farina es una cosa nova.

Sense necessitat de sembrar, de segar, de batrer, ni
de moldre, poden omplirse sacas y entregarse al comers
de farinas.

Després vostés se pensan menjar pá y menjan mahons.

La farina mineral te una ventatje.

Quan s' alsan de taula 's troban més satisfets que si
haguessin menjat pá de farina.

Aixís poden dir:

—Ja hi fet obras al ventrell.

Se representava *La niña bonita*.

La germana de la protagonista era una actris molt
hermosa y 'l públich deya:

—La noya bonica será aquesta.
Ho sapigué la protagonista y tingué una pataleta.
Lo director d' escena hagué d' intervenir, y en l'
acte segon, la bonica s' havia tornat llejta. Unas quan-
tas enmascaras l' havian desfigurada.

Al reapareixe en la escena, figurava que sortia de
l' iglesia.

Se creuhen que 'l públich dava las culpas al direc-
tor d' escena?

No senyors, lo públich deya.—Ja ho veyeu nenas bo-
nicas, no us rosséu ab capellans.

A D. Joseph Valero l' hi han tornat la cátedra.
¡No faltava més!

Y á propósit de 'n Valero.

Dissapte passat, en un dels intermedis de *la Huér-
fana de Bruselas*, tres ó quatre minyons de brusa en-
traren al seu quarto, regalantli un porta-monedas de
malla de plata, ab las inicials del gran actor.

¡Pobres treballadors! No saben ells lo goig que ván
donarli.

Que un home rich, que un capitalista opulent, fassa
un regalo á un artista, sempre es de agrahir; pero que
uns quants fills del treball, pèls quals una pesseta té
trenta tres quartos y dos xavos, fassan un punt d' ho-
mes, per demostrar l' admiració que senten per un
artista, aquest no pot ménos d' estimarho de una ma-
nera especial.

Valero, davant de tal obsequi, estava conmogut.

Precisament feya dos dias que havia rebut la noticia
de la restitució de la cátedra.

Los fills del treball al regalarli lo porta-monedas,
semblava que volguessin dirli:

—D. Joseph, no siga tonto, are qu' es jove, estolvihi
uns quants diners per la seva vellesa.

Al capellá gironi Mossen Joseph Rivas, l' hi han re-
tirat las llicencias de predicar y confessar, á consecuen-
cia d' un sermó molt groixut que vá fer en l' iglesia
del Mercadal de Girona.

¡Pobre Mossen Joseph! Ara no predica ni confessa.
Ara refila.

Y al doctor Roig de la mateixa ciutat?

Aquest redactava *Lo Fuel*, *Lo bon católich*, *Lo bon
cristiá* y altres papers molt cristiáns, sobre tot perque
mortificavan lo cos, ja que 'l llegirlos feya perdre la
gana. No han vist res més asquerós.

Donchs bè, al Dr. Roig l' han suspés.
Los capellans no tenen més remey: Si volen fer al-
guna cosa han d' esqueixar lo *Syllabus* y proclamar la
llibertat de imprenta.

—¿Qué tal Lluch lo teu xavalet?

—¡Ay, es més monol...

—¿Que ja xarroteja?

—Si, ja comensa á pronunciar...

—Alto, véu ab molt cuidado.

—¿Ay, ay, perquè?

—Perque si 's fica ab pronunciaments l' hi enviarán
al general Blanco.

Diumenje passat en Budoy havia anunciat que s' ele-
varia ab una dona.

En efecte, vá elevarse ab una dona, sino que la tal
dona era un ninot de palla.

Y 'l públich que hi anava principalment per veure á
una dona per sotal...

Torna á fé calor.

Y la calor fá molta mandra.

Un conegut meu, persona que totes se las pensa,
m' ha comunicat la següent

Recepta per passá 'l temps:—S' están un' hora sense
fer res, luego tornan á comensar y aixís successiva-
ment.

QUÈNTOS.

Un senyor á un gitano:

—¿Heréu teniu un gos?

—¿De quina casta 'l vol?

—Tant se val: vull un gos rabiós.

—¿Qué ho diu de serio?

—Y tan de serio, que si el teniu me 'l quedo.

—¿Y qué 'n vol fer?

—Ficármel á casa.

—¿Qu' esta burrangó?

—Casi, casi... tinch sogra.

—Los negocis m' han anat molt malament, deya un
bolsista. En la bolsa ho he perdut tot.

—Pero si no tenias res.
—Escolta y 'l crédito?

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

—Te dich que callis Ramona.
—No vull callar.

—Baladrera...
Donchs mira, 't faré primera
ab eixa negra segona.

—¿No vols callá ab tot y aixó?
Donchs si 't donés la total
que fós ben bona... ¿qué tal
plorarias?

—Llavors no.

VERBI-GRACIA.

II.

Prima-tercera dich jo á ma mare,
Segona-terza n' es capital,
Segona-prima n' es capital,
tersa-primeria dich jo á ma mare;
y los gimnastas passan total.

DOS LIBERALS.

ANAGRAMA.

Una tarde á Badalona
ab la tot varem anar
y un plat de total molt bona
tots dos nos varem menjar.

PEPET SIMPÁTICH.

MUDANSA.

Lo fill de una mèva tia
un tot de tot vá fé un dia,
y jo fent lo tabalot
ab una serra lo tot.

UN BOLLIT.

CONVERSA.

—Ola Pep: sembla qu' estás pensatiu.
—Sí, es qu' estimo; pero sense esperansa.

—¿A quí?

—Mare mèva ¡y qu' ets pesat! Tots dos ho havém dit.

DOS BENEYTS.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....
.....

Omplir los pichs ab lletres que vertical y horisontal-
ment digan: 1.ª ratlla, una consonant.—2.ª, un peix.—3.ª,
lo que fán las beatas.—4.ª, utensilis per guisar.—5.ª, un
carrer.—6.ª, un altre carrer.—7.ª, una consonant.

J. M. F. DE PETITS.

TRENCA-CLOSCAS.

UNA LLAGA.

Ab las anteriors lletres degudament combinadas, formar
lo nom d' un poble catalá.

ANÓNIM.

GEROGLIFICH.

×
R
M I
V
a

SARAHISTA VELL.

SOLUCIONS.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Re-pe-ti-a*.
- Id. 2.ª—*Ca-di-ra*.
- MUDANSA.—*Mall-Mill-Moll*.
- ANAGRAMA.—*Roman-Ramon-Norma*.
- ROMBO.—
R
C A P
R A M O N
P O L
N
- LOGOGRIFO-NUMERICH.—*Solitari*.
- TRENCA-CLOSCAS.—*Llagostera*.
- GEROGLIFICH.—*Per punt alt Madrid*.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

